

Arrest

nr. 300 897 van 31 januari 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. TIJINI
Willemsstraat 14/308
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 augustus 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 oktober 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. TIJINI verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 maart 2023 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Spaanse broer (bijlage 19ter). In deze bijlage 19ter werd verzoeker verzocht ten laatste op 17 juni 2023 stukken over te maken: "*Bewijs ten laste (of bewijs deel van gezin land herkomst)*".

Op 25 augustus 2023 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn de bestreden beslissingen, die tezamen in een bijlage 20 aan verzoeker ter kennis werden gebracht en die luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op werd ingediend door:

Naam: A. K.

Voorna(a)m(en): M. R.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1975

Geboorteplaats: M.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) STEENOKKERZEEL

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Spaanse broer, de genaamde A. R. B. (RR. ...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980; ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel’.

Er dient opgemerkt te worden dat de Spaanse referentiepersoon reeds sinds 14.06.2016 in België verblijft. Hij verblijft volgens de gegevens van het Rijksregister sindsdien ononderbroken in België, eerst als niet-Europese werknemer (loontrekkende) en vervolgens, toen hij op 11.02.2019 de Spaanse nationaliteit verkreeg als Europese werknemer (loontrekkende). Hij liet zich daarbij ook vergezellen door zijn gezin, nl. zijn echtgenote en twee minderjarige kinderen (aanvragen gezinshereniging 08.06.2017). Betrokkenes aanwezigheid in het Rijk daarentegen werd geregistreerd op 17.03.2023 - hoewel hij zelf aangeeft in een verklaring op eer aangekomen te zijn op 07.01.2023 en betrokkenes paspoort afgeleverd werd door het Marokkaans consulaat van Brussel op 28.02.2023. Hoe dan ook, de referent zette zijn gezinsleven met zijn kerngezin verder sinds 2017. Uit niets blijkt dat betrokkene van in het land van herkomst deel zou hebben uitgemaakt van het kerngezin van referentiepersoon.

De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot

doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) met zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander1 familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger sinds dat hij ingeschreven staat als Spanjaard (11.02.2019) - en dus geruime tijd - gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer en zich kort na zijn aankomst in het Rijk liet vervoegen door zijn echtgenoot en twee minderjarige kinderen. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren, er gingen namelijk ettelijke jaren voorbij sinds zijn inschrijving als Europeaan. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Gezien dit element reeds een determinerend motief is, waardoor niet kan gesteld worden dat hij het verblijfsrecht als ander familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden de overige elementen met betrekking tot het ten laste zijn en onvermogen die van belang zijn in onderhavige aanvraag, heden niet verder uitgewerkt.

Betrokkene toont niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precare verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit het betoog blijkt dat verzoeker eveneens de schending aanvoert van artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het middel toe als volgt:

"De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 74/13 bepaalt uitdrukkelijk: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In de rechtsleer wordt het volgende gezegd:

"Voor de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen was het krachtens artikel 62 Vw. Voldoende het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren door de aanduiding van de toepasselijke bepalinge(-en) van artikel 7 Vw. (art. 8 Vw.), of de betreffende bepaling voor de overige gevallen. T.g.v. de uitdrukkelijke motiveringswet dient de minister of de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens de feitelijke gegevens te vermelden die de weigeringsgrond schragen

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de stukken die neergelegd zijn.

Daar waar de bijlag[*sic*] 19 ter enkel de volgende stukken verzocht:

"bewijs ten laste (OF bewijs betrokkene deel van gezin land van hetkomst[*sic*])"

Heeft verzoeker een volledig dossier overgemaakt waaruit blijkt dat hij ten laste is van zijn broer

Met de neergelegde stukken wenste verzoeker aan te tonen dat zijn broer - de referentiepersoon - steeds als hoofd van het gezin heeft gefungeerd. Dat zijn broer degene was die voor hem zorgde en nog steeds doet. Verzoeker heeft aangetoond dat zijn broer hem geld overmaakte om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Dit heeft hij aangetoond door overschrijvingen te bezorgen via Western Union, de periode voorafgaand aan zijn binnenkomst in België. Verzoeker begrijpt niet waarom verweerster dit allemaal negeert zonder dit grondig te motiveren.

Verzoeker heeft eveneens aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst.

Daarnaast heeft verzoeker ter vervollediging van zijn dossier eveneens de inkomsten van de referentiepersoon toegevoegd.

Verzoeker stelt dat het absoluut niet ernstig is dat verweerster geen enkel stuk heeft onderzocht teneinde na te gaan of verzoeker wel degelijk ten laste is van de referentiepersoon en deel uitmaakt van zijn gezin.

Dit kan niet ernstig betwist worden nu dit duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing waarin uitdrukkelijk het volgende wordt gesteld:

"Artikel 47/3,2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat " de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1,2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Er dient opgemerkt te worden dat de Spaanse referentiepersoon reeds sinds 14.06.2016 in België verblijft. Hij verblijft volgens de gegevens van het Rijksregister sindsdien ononderbroken in België, eerst als niet-Europese werknemer (loontrekkende) en vervolgens, toen hij op 11.02.2019 de Spaanse nationaliteit verkreeg als Europese werknemer (loontrekkende). Hij Het zich daarbij ook vergezellen door zijn gezin, ni. Zijn echtgenote en twee minderjarige kinderen (aanvragen gezinshereniging 08.06.2017). Betrokkenes aanwezigheid in het Rijk daarentegen werd geregistreerd op 17.03.2023-hoewel hij zelf aangeeft in een verklaring op eer aangekomen te zijn op 07.01.2023 en betrokkenes paspoort afgeleverd werd door het Marokkaans Consulaat van Brussel op 28.02.2023. Hoe dan ook, de referent zette zijn

gezinsleven met zijn kerngezin verder sinds 2017. Uit het niets blijkt dat betrokkene van in het land van herkomst zou hebben uitgemaakt van het kerngezin referentiepersoon.

De Belgische wetgever heeft in het Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgend ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal rech[sic]" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1,2° en 47/3&2 van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken van de burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen opf[sic] vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van het gezin of ten zijnen laste zijn. De in artikel 47/3&2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1,2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger sinds dat hij ingeschreven staat als Spanjaard (11.02.2019)- en dus geruime tijd- gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer en zich kort na zijn aankomst in het Rijk liet vervoegen door zijn echtgenote en twee minderjarige kinderen. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijke[sic] toegang te krijgen tot België om de "eenheid van familie" van de referentiepersoon te vrijwaren, er gingen namelijk ettelijke jaren voorbij sinds de inschrijving als Europeaan. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou hebben gedwongen zich in België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Gezien dit element reeds een determinerend motief is, waardoor niet kan gesteld worden dat hij het verblijfsrecht als ander familielid[sic] rechtmatig kan uitoefenen, worden de overige elementen met betrekking tot het ten laste zijn en onvermogen die van belang zijn in onderhavige aanvraag, heden niet verder uitgewerkt."

Dat het voormelde niet alleen een schending uitmaakt van de motiveringsplicht en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, doch ook een manifeste schending uitmaakt van artikel 47

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

In voormeld wetsartikel wordt niet de voorwaarde gesteld dat de Unieburger nog geen toepassing heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Er wordt enkel gesteld dat er moet aangetoond worden dat de andere familielid ten laste van de EU-burger of deelmaakt[sic].

En dat zijn net de twee wettelijke voorwaarde die verweerster niet heeft onderzocht en uitdrukkelijk in de bestreden beslissing stelt deze niet te willen onderzoeken.

En dit terwijl verzoeker de nodige bewijsstukken heeft neergelegd.

Bijgevolg kan de redenering van verweerster eveneens niet gevolgd worden daar waar zij stelt " Uit het niets blijkt dat betrokkene van in het land van herkomst zou hebben uitgemaakt van het kerngezin referentiepersoone"[sic], terwijl zij zelf in de bestreden beslissing aangeeft deze voorwaarde niet te willen onderzoeken (zie bestreden beslissing).

Kortom uit bestreden beslissing blijkt niet dat verweerster de persoonlijke situatie van verzoeker heeft onderzocht bij het nemen van haar beslissing. De motivering van de bestreden beslissing is niet pertinent

en niet draagkrachtig. De motivering van de bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond. Zowel de “weigering tot verblijf van meer dan drie maanden” als “het bevel om het grondgebied te verlaten” zijn genomen met schending van bovengenoemde bepalingen. Het eerste middel is bijgevolg ernstig.”

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel toe als volgt:

“Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/ of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Verzoeker verwijst naar het gezins- en familieleven dat hij heeft met zijn broer bij wie hij inwoont. Verzoeker werd steeds onderhouden door zijn broer, de referentiepersoon. Dit wordt met talrijke stukken bewezen: de overschrijvingen door de referentiepersoon naar verzoeker toe.

Verzoeker heeft door middel van verschillende stukken aangetoond dat zijn broer degene is die voor hem zorgt.

In België aangekomen heeft de referentiepersoon onmiddellijk verder voor zijn broer blijven zorgen en hem bij hem laten inwonen.

Alle bovengenoemde elementen tonen duidelijk aan de referentiepersoon de zorgfiguur is binnen het gezin en dat hij steeds voor zijn broer heeft gezorgd en dit nog steeds doet.

Er kan niet getwijfeld worden aan het feit dat verzoeker en zijn broer een gezin vormen en een familieleven leiden. Verzoeker kan niet zonder zijn broer. Verzoekers familieleven speelt zich in België af.

Indien verzoeker zou uitgewezen worden dan is er ontegensprekelijk een schending van het privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM.

De stukken uit het dossier tonen zeer duidelijk aan dat verzoeker en zijn broer een familiale band hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Hiermee is op geen enkele wijze rekening gehouden in de bestreden beslissing "weigering tot verblijf van meer dan drie maanden".

Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat verweerder de persoonlijke situatie van verzoeker heeft onderzocht bij het nemen van haar beslissing. De motivering van de bestreden beslissing is niet pertinent en niet draagkrachtig. De motivering van de bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond.

Zowel de "weigering tot verblijf" als "het bevel om het grondgebied te verlaten" genomen op basis van de eerste beslissing zijn genomen met schending van bovengenoemde bepalingen. Het tweede middel is bijgevolg ernstig."

2.1. Wat betreft de weigering van verblijf van meer dan drie maanden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker diende een aanvraag tot familiehereniging in, waarbij hij zich beriep op zijn hoedanigheid van "ander familielid" van een Spaanse onderdaan zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De aanvraag werd gedaan in functie van zijn Spaanse broer.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : [...] 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt verder als volgt:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

De Raad wijst er met betrekking tot de interpretatie van het begrip "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie" in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet op dat dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft gesteld dat de Uniewetgever “een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Rahman verder de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24). (eigen onderlijnen)

De wetgever heeft in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat de “andere familieleden” van de burger van de Unie “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Naast de vereiste dat de betrokkene in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van diens gezin, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie “die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”.

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, “verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vrijwaren en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttig effect van het burgerschap van de Unie.

De artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben dus tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou

kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen moet aantonen dat hij bij deze Unieburger, en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. Bot, punten 86 en 90). In dit geval kan de derdelander, die in dezelfde staat verbleef als de burger van de Unie, een verblijf aanvragen teneinde de burger van de Unie "te begeleiden" naar het gastland waar deze burger het primair verblijfsrecht, dat is verbonden aan zijn recht op vrij verkeer, verwerft. De term "begeleiden" slaat noodzakelijkerwijze op een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de burger van de Unie en het betrokken familielid.

Omtrent het begrip "ten laste zijn" stelde het Hof van Justitie in het arrest Rahman verder het volgende: *"Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen."*

Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is." (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, punten. 31-33).

Het Hof van Justitie heeft zodoende uitgelegd dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst "op het ogenblik" dat de derdelander verzoekt om "zich bij de burger van de Unie te voegen te wiens laste hij is. Hier geldt niet noodzakelijkerwijze de vereiste dat de derdelander op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie. Ook aan de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie maar die niettemin aangeeft ten laste te zijn van de burger van de Unie moet, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn, de mogelijkheid worden geboden om een verblijfsaanvraag in te dienen teneinde zich bij de burger van de Unie "te voegen" in het gastland waar de burger van de Unie het primaire verblijfsrecht geniet.

Het familielid dat verklaart ten laste te zijn van de burger van de Unie moet dus niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft en de burger van de Unie wenst "te begeleiden" naar het gastland, maar zijn verblijfsrecht moet overeenkomstig artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn tevens worden vergemakkelijkt indien hij aantoont dat hij in het land van herkomst op het ogenblik van de verblijfsaanvraag afhankelijk is van deze burger van de Unie die hij wenst "te vervoegen" in het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet.

Samenvattend merkt de Raad op dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie, vanuit een en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd ("begeleiden"), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet ("vervoegen").

In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder

dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, punt 33).

In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden merkt de gemachtigde op dat het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet tot doel heeft te voorkomen dat de betrokken Unieburger mogelijk afziet van het uitoefenen van het recht op vrij verkeer omdat hij zich in het gastland, in casu België niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De gemachtigde stelt in de voormelde bestreden beslissing vast dat de Spaanse referentiepersoon reeds geruime tijd in België verblijft, meer bepaald sinds 14 juni 2016, hier verblijfsgerechtigd is en hier ook reeds geruime tijd een gezinsleven beleeft met zijn kerngezin, zijnde de twee minderjarige kinderen en de echtgenote. Hij is dan ook van mening dat niets erop wijst dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon zou worden geschaad indien aan verzoeker geen verblijfsrecht zou worden toegekend. Hij acht het in de gegeven omstandigheden niet nodig nog in te gaan op de ingeroepen elementen met betrekking tot het ten laste zijn en het onvermogen, waarvan hij nochtans stelt dat ze van belang zijn in onderhavige aanvraag.

Verzoeker betwist deze beoordeling. Hij stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de stukken die zijn neergelegd. Hij verwijst naar de bijlage 19ter waarin hij uitdrukkelijk werd verzocht om stukken voor te leggen die bewijzen dat hij ten laste is of bewijs dat hij deel uitmaakt van het gezin in het herkomstland. Hij heeft een volledig dossier overgemaakt aan de gemachtigde om aan te tonen dat zijn broer degene was die voor hem zorgde en dat nog steeds doet. Hij heeft ook stukken voorgelegd die aantonen dat zijn broer hem geld overmaakte om in zijn levensonderhoud te voorzien, meer bepaald de overschrijvingen via Western Union de periode voorafgaand aan zijn binnenkomst in België. Verzoeker stelt niet te begrijpen waarom de gemachtigde dit allemaal negeert zonder over de stukken te motiveren. Verder stelt hij eveneens aangetoond te hebben dat hij onvermogen was in het herkomstland. Verder geeft verzoeker aan dat hij ook bewijzen heeft voorgelegd van de inkomsten van de referentiepersoon en is het volgens hem niet ernstig dat de gemachtigde geen enkel stuk heeft onderzocht teneinde na te gaan of hij ten laste is van de referentiepersoon. Volgens verzoeker maakt de redenering van de gemachtigde een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet (verzoeker schrijft in het verzoekschrift "artikel 47" maar citeert in het vet artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, zodat de Raad ervan uitgaat dat verzoeker doelt op artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet). Hij wijst erop dat in die wetbepaling niet de voorwaarde wordt gesteld dat de Unieburger nog geen toepassing mag gemaakt hebben van zijn recht van vrij verkeer. Er wordt gesteld dat moet aangetoond worden dat het ander familielid ten laste is van de Unieburger of deel uitmaakt van het gezin en wijst erop dat de gemachtigde onder meer de voorwaarde van het ten laste zijn uitdrukkelijk niet wil onderzoeken, terwijl hij nochtans de nodige bewijsstukken heeft neergelegd. Zijn persoonlijke situatie is bijgevolg niet zorgvuldig onderzocht.

Uit de reeds aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande de afhankelijkheidsband tussen de burger van de Unie en de andere familieleden volgt dat het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd. Hij kan de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet. In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het is vereist dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, punt 33).

Ook aan de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie maar die niettemin aangeeft ten laste te zijn van de burger van de Unie moet, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, de mogelijkheid worden geboden om een verblijfsaanvraag in te dienen teneinde zich bij de burger van de Unie "te voegen" in het gastland waar de burger van de Unie het primaire verblijfsrecht geniet en hij moet de mogelijkheid hebben om een beslissing aangaande zijn aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van zijn persoonlijke situatie is gebaseerd. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet rekening worden gehouden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en

de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, punten 22 en 23).

Om voormelde redenen en gelet op het door verzoeker aangevoerde, is de Raad de mening toegedaan dat de gemachtigde in het voorliggende geval niet kon volstaan met de loutere vaststellingen dat de Spaanse referentiepersoon reeds geruime tijd gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer en hij hier sinds kort na aankomst een gezinsleven onderhoudt met zijn kerngezin, om te besluiten dat de aanvraag moet worden afgewezen. De gemachtigde gaat er met zijn beoordeling aan voorbij dat, zoals hoger uiteengezet, de situatie van afhankelijkheid of ten laste zijn ook kan ontstaan nadat de referentiepersoon zich reeds met zijn eigen gezin in het gastland heeft gevestigd. Het is net deze situatie die verzoeker inroept. Derhalve kan de gemachtigde de bestreden weigeringsbeslissing niet louter op deze elementen schragen. Verzoeker maakt in zijn geval aannemelijk dat minstens een concrete beoordeling van zijn persoonlijke situatie aan de hand van de door hem voorgelegde stavingstukken zich opdrong.

De beschouwingen van verweerder in de nota met opmerkingen doen geen afbreuk aan de gedane vaststellingen. Verweerder stelt immers zelf dat uit het bepaalde in artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoeker dient te bewijzen dat hij daadwerkelijk ten laste is van de Unieburger-referentiepersoon, waarbij hij dient aan te tonen dat de afhankelijkheidsrelatie reeds bestond in het herkomstland. Verzoeker heeft dienaangaande stukken voorgelegd, doch de gemachtigde heeft uitdrukkelijk geweigerd de elementen met betrekking tot het ten laste zijn en het onvermogen te onderzoeken. Verweerder vervolgt dat verzoeker geen nuttige bewijzen heeft voorgelegd ter staving van de toepassingsvoorwaarden van artikel 47/1 en citeert daarbij uit de beslissing dat *“uit niets blijkt dat betrokkene in het land van herkomst deel zou hebben uitgemaakt van het kerngezin van de referentiepersoon.”* Verweerder stelt dienaangaande verder opnieuw dat de gemachtigde na onderzoek van de concrete situatie van verzoeker terecht kon vaststellen dat geen elementen worden aangehaald dat verzoeker reeds in het herkomstland deel zou hebben uitgemaakt van het kerngezin. Verzoeker zou volkomen voorbijgaan aan deze motivering door te stellen dat hij bewezen heeft ten laste te zijn van zijn broer. De Raad merkt dienaangaande op dat, daargelaten de vraag of de gemachtigde terecht heeft vastgesteld dat uit niets blijkt dat verzoeker in het herkomstland deel zou uitgemaakt hebben van het kerngezin van de referentiepersoon, artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet voorziet in twee situaties, met name 1) de niet in artikel 40bis, § 2 bedoelde familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn OF 2) die bedoelde familieleden die deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie, als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd. Bijgevolg diende het onderzoek van de concrete situatie deze beide categorieën te beslaan. Zoals supra aangehaald, stelt het arrest Rahman immers eveneens dat in het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet rekening worden gehouden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële afhankelijkheid.

In tegenstelling tot wat verweerder tracht aan te voeren, is er ook geen sprake van dat verzoeker een feitelijke herbeoordeling vraagt bij de Raad van de stukken die hij bij de aanvraag heeft voorgelegd inzake het ten laste zijn in het land van herkomst. Hij vraagt enkel te zien vastgesteld door de Raad dat de gemachtigde onterecht niet is overgegaan tot een concrete beoordeling van deze stukken inzake zijn persoonlijke situatie, terwijl hij in de bijlage 19ter uitdrukkelijk het verzoek kreeg ten laatste op 17 juni 2023 bewijs van het ten laste zijn voor te leggen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, is deze kritiek gegrond en kan niet aangenomen worden dat de gemachtigde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoeker daadwerkelijk kenmerken heeft gehandeld, zoals verweerder stelt.

Een schending van artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

Dit onderdeel van het middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing, waardoor een verder onderzoek van de overige onderdelen van dit middel zich niet langer opdringt.

2.2. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten

Verzoeker voert een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Na een theoretische toelichting bij deze verdragsbepaling, voert verzoeker aan dat hij een gezins- en familieleven heeft met zijn broer bij wie hij inwoont, hij wijst erop dat hij steeds is onderhouden door zijn broer en dienaangaande talrijke stukken heeft voorgelegd, zoals de overschrijvingen. Hij stelt dat duidelijk blijkt dat zijn broer de zorgfiguur is binnen het gezin, dat zijn broer steeds voor hem heeft gezorgd en dat nog steeds doet. Volgens verzoeker

zou een verwijdering een schending inhouden van artikel 8 van het EVRM. Op geen enkele wijze werd in de weigering van verblijf van meer dan drie maanden de familiale band tussen hem en zijn broer onderzocht, aangezien de gemachtigde zijn persoonlijke situatie niet heeft onderzocht.

Uit de bespreking van het beroep voor wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt reeds dat de gemachtigde volledig heeft nagelaten om rekening te houden met de door verzoeker aangebrachte bewijzen inzake het ten laste zijn van de referentiepersoon en hij naliet in dit verband enig werkelijk onderzoek te voeren. Dit vastgestelde gebrek aan zorgvuldig handelen strekt zich ook uit tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde kan immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker afgeven zonder dat kan worden vastgesteld of hij op een correcte en zorgvuldige wijze is nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd (RvV algemene vergadering 19 december 2013, nr. 115 993).

Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen. In tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt, blijkt niet dat voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel een concreet onderzoek heeft plaatsgevonden naar de afhankelijkheidsband tussen verzoeker en de Spaanse referentiepersoon, dit terwijl verzoeker zich geenszins heeft beperkt tot zeer summiere beweringen maar wel in concreto stukken heeft voorgelegd bij de aanvraag om zijn bijkomende band van afhankelijkheid aan te tonen. In zoverre verweerder in zijn nota nog betoogt dat ook niet blijkt dat het voorgehouden gezinsleven niet elders kan worden beleefd en het bestreden bevel niet inhoudt dat verzoeker definitief van zijn broer wordt gescheiden, betreft het ook een a posteriori motivering.

In de nota met opmerkingen wijst verweerder verder nog op verouderde rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat. De Raad stipt aan dat naderhand de Raad van State stelde dat artikel 8 van het EVRM niet van openbare orde is maar als hogere norm wel boven de Vreemdelingenwet staat en dat de algemene stelling dat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Verder volgt de Raad wel dat het EVRM als dusdanig geen recht voor een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is te verblijven, doch dit neemt niet weg dat het onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM wel een nauwkeurig onderzoek vereist, hetgeen in casu niet kan blijken.

Het verweer doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, dat een zorgvuldig onderzoek impliceert, wordt aangetoond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft gegronde middelen aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 augustus 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES